

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/184/2019
Identifikačné číslo spisu: 5106225294
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Gandžala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5106225294.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K. trvalým pobytom v N., zastúpeného spoločnosťou ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom v Žiline, Závodská cesta 3911/24, IČO: 36 864 455, proti žalovanej Všeobecnej úverovej banke, a.s., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 1, IČO: 31 320 155, o zaplatenie 8 661, 71 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 8C/286/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 21. júna 2018 sp. zn. 9Co/63/2018 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Žiline z 10. októbra 2019 zn. 9Co/63/2018, takto

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

rozhodol:

Odôvodnenie

1. 1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) v poradí štvrtým rozsudkom z 26. októbra 2016 č.k. 8C/286/2007-296 v spojení s opravným uznesením z 19. augusta 2019 č. k. 8C/286/2007-519 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8 661,71 Eur s úrokom z omeškania vo výške 14 % ročne z uvedenej istiny za dobu omeškania od 7. novembra 2006 do zaplatenia (prvý výrok), z titulu náhrady škody, ktorá mu vznikla ako majetková ujma v dôsledku porušenia právnej povinnosti žalovanej tým, že prekročila svoje oprávnenie vyplývajúce jej z plnomocenstva. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania (druhý výrok) a žalovanej nepriznal náhradu trov konania „v súvislosti so zastavenou časťou konania uznesením vyhláseným sporovým stranám na pojednávaní konanom dňa 12. apríla 2010“ (tretí výrok).

1. 2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 373 Obchodného zákonníka majúc za to, že žalovaná porušením právnej povinnosti spôsobila žalobcovi škodu, a to konkrétne tým, že nedojednala kúpnu cenu za odpredaj nehnuteľností vlastnícky patriacich žalobcovi obvyklým spôsobom, čo bolo konštatované v rozsudku Okresného súdu v Žiline č. k. 23C/56/2001-25 zo 6. septembra 2005, ktorým názorom bol súd prvej inštancie viazaný. Ďalej uviedol, že podľa obsahu písomného plnomocenstva z 10. marca 2000 bola žalovaná oprávnená realizovať predaj predmetných nehnuteľností žalobcu za kúpnu cenu 2 500 000 Sk a nebola oprávnená dojednať splatnosť čo i len časti tejto kúpnej ceny v rozpore s obvyklým časom plnenia. Pokiaľ sa cena nedala dojednať podľa udeleného plnomocenstva, mala zvoliť ďalší postup po dohode so žalobcom a nie dojednať neobvyklú podmienku splátkového kalendára, toľž,

keď voči sebe takúto podmienku nedojednala. Žalobca sa takýmto postupom žalovanej dostal do platobnej neschopnosti, v dôsledku čoho mu v rozsahu ďalších nákladov voči veriteľom vznikla majetková ujma.

1. 3. Súd prvej inštancie neakceptoval námietku premlčania vznesenú v priebehu sporu žalovanou, s poukazom na ustanovenie § 261 ods. 4 Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu udelenia plnomocenstva v spojení s ustanovením § 397 Obchodného zákonníka.

1. 4. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že mal za to, že žalobca preukázal všetky zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu v zmysle ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka a preto žalobe žalobcu vyhovel.

1. 5. Na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. 1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 21. júna 2018 sp. zn. 9Co/63/2018 v spojení s opravným uznesením z 10. októbra 2019 č. k. 9Co/63/2018 - 524, na základe odvolania žalovanej rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 388 CSP zmenil tak, že žalobu zamietol (prvý výrok) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (druhý výrok).

2. 2. V odôvodnení odvolania odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ale podľa jeho názoru nevyvodil z neho správny záver, keď žalobe vyhovel. Na rozdiel od názoru súdu prvej inštancie dospel k presvedčeniu, že konanie žalovanej nebolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody (predstavujúcej trovy exekúcie) na strane žalobcu. Tak, ako to v priebehu celého konania konštatovala žalovaná, z písomného udelenia plnomocenstva nevyplývala jej povinnosť zrealizovať predaj nehnuteľnosti v určitej lehote, a preto sa ani žalobca nemohol objektívne spoliehať na to, že svoje pohľadávky uhradí z prípadnej kúpnej ceny. Žalobca ani v priebehu konania nepreukázal, že by mal možnosť sám v určitej lehote odpredať nehnuteľnosti za ním požadovanú kúpnu cenu, a preto ani nemôže byť na ujmu žalovanej, keď (žalobca) bral na seba neprimerané riziká v súvislosti s podnikateľskou činnosťou, v dôsledku čoho nebol schopný plniť svoje záväzky včas. Vzhľadom na vyššie uvedené potom ani nedojednanie kúpnej ceny obvyklým spôsobom nebolo možné považovať za konanie, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Odvolací súd zdôraznil, že kúpna zmluva je dvojstranný právny úkon, ktorá musí byť uzavretá v súlade s prejavom vôle oboch strán (aj kupujúceho). Žalobca nepreukázal, že by mohol uzatvoriť zmluvu za výhodnejších podmienok, poprípade s iným kupujúcim, a najmä v určitej konkrétnej lehote (situáciu sa rozhodol riešiť až v čase, keď mu reálne hrozilo realizovanie záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam). Odvolací súd zároveň konštatoval, že pokiaľ išlo o posúdenie otázky premlčania, touto skutočnosťou sa bližšie nezaoberal, keďže podľa jeho názoru nárok na náhradu uplatňovanej škody ani nevznikol (k premlčaniu by mohlo dôjsť len v prípade existujúceho nároku).

3. 1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ a ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP argumentujúc tým, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, a tiež tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená. Podľa názoru dovolateľa je zrejmé, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyvodil odlišné skutkové zistenia a na ich základe aj odlišné právne závery, ako súd prvej inštancie, a to bez toho, aby vo veci vykonal potrebné dokazovanie, resp. aby ho zopakoval alebo doplnil. Mal za to, že ak sa odvolací súd chcel odchýliť od skutkových zistení súdu prvej inštancie získaných na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle ustanovenia § 380 ods. 2 CSP sám v potrebnom rozsahu opakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP. Iba takýto postup je podľa jeho názoru v súlade so zásadou priamosti a ústnosti civilného procesu a zachovania práva na spravodlivý proces. Okrem toho namietal, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, v dôsledku čoho je jeho rozsudok arbitrárny a nepreskúmateľný, pričom za neprípustné považoval, aby odvolací súd k svojim odlišným skutkovým zisteniam dospel len na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie. Ďalej uviedol, že normy občianskeho práva boli interpretované odvolacím súdom v extrémnom rozpore so spravodlivosťou, pričom za porušenie

možno považovať aj prílišný formalizmus, ktorý odvolací súd zvolil pri hodnotení povahy plnomocenstva. Prílišný formalizmus pri výklade právnej normy spravidla vedie k extrémne nespravodlivému záveru, čo predstavuje porušenie výkladu právnej normy a vedie tým k porušeniu základných práv.

3. 2. Z uvedených dôvodov preto žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu spochybnila jeho argumentáciu, ktorou zdôvodnil prípustnosť a dôvodnosť dovolania. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol.

5. Žalobca (dovolateľ) sa k vyjadreniu žalovanej k jeho dovolaniu nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - ďalej len „CSP“) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné a preto ho podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP odmietol.

7. V danom prípade vyvodil žalobca prípustnosť podaného dovolania (i) z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecny súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018), teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018, 1 VCdo 2/2017). Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v

zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

10. Pokiaľ dovolateľ v súvislosti s argumentáciou o nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu namietal, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyvodil odlišné skutkové zistenia a na ich základe aj odlišné právne závery, ako súd prvej inštancie, a to bez toho, aby vo veci vykonal potrebné dokazovanie, resp. aby ho zopakoval alebo doplnil, teda, že k svojim odlišným skutkovým zisteniam dospel len na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie, dovolací súd uvádza, že z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP ide nedôvodnú a neopodstatnenú námietku. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd v súlade s ustanovením § 385 CSP na prejednanie odvolania nariadil pojednávanie na deň 24. mája 2018. Na tomto pojednávaní oboznámil podstatný obsah spisu a v zmysle ustanovení § 383 a § 384 ods. 1 CSP zopakoval dokazovanie oboznámením obsahu listín (§ 204 CSP), ktoré považoval za relevantné pre jeho rozhodnutie [splnomocnenie z 10. marca 2000 (č. I. 29 spisu) a kúpna zmluva zo 16. marca 2000 (č. I. 30 - 33 spisu)]. Preto uvedená argumentácia dovolateľa neobstojí.

11. 1. V súvislosti so všeobecnou námietkou žalobcu (dovolateľa), že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, v dôsledku čoho je jeho rozsudok arbitrárny a nepreskúmateľný, dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na záse, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska (rovnako ako v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov) nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

11. 2. V danom prípade odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne keď odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má také nedostatky, že sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami predstavuje exces, ktorý možno charakterizovať ako „justičný omyl“ v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľa, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie a jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny.

11. 3. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je síce stručné, ale podľa názoru odvolacieho súdu má všetky podstatné zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolaciu argumentáciu žalobcu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Pre úplnosť dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na

riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá.

12. Z uvedeného vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, a preto dovolací súd konštatuje, že vyššie uvedený dovolací dôvod neexistuje (nie je daný).

13. 1. Pokiaľ dovolateľ vyvodil prípustnosť podaného dovolania i z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, tak v tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že táto - právne relevantná otázka v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou (dovolateľom) v dovolaní vymedzená jasným, určitým, konkrétnym a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť, prípadne aj dôvodnosť dovolania. Dovolateľ však v rámci tohto dovolacieho dôvodu v dovolaní vyššie uvedeným spôsobom nešpecifikoval, ktorá konkrétna, z hľadiska tohto sporu relevantná právna otázka ešte nebola dovolacím súdom vyriešená. Samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, eventuálne spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací rozhodol, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli.

13. 2. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd, pretože ak by k tomu pristúpil, dopustil by sa procesne neprípustného dovolacieho prieskumu, ktorý by bol (všeobecne) v zjavnom rozpore s novou koncepciou právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania, nastolenou prijatím aktuálneho procesnoprávneho predpisu - Civilného sporového poriadku, a zároveň takýto neprípustný dovolací prieskum by sa (konkrétne) priečil i cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj analogicky 1Cdo 23/2017, 2Cdo 117/2017, 3Cdo 6/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 78/2017).

13. 3. Dovolací súd preto konštatuje, že ani dovolací dôvod, ktorý dovolateľ uplatnil podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nie je daný.

14. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľa uplatnené podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP, a dovolanie uplatnené podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

15. Žalovaná bola v dovolacom konaní úspešná a preto na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP by mala (potenciálny) nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalovanej však preukázateľne žiadne reálne trovy dovolacieho konania nevznikli a preto jej dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.